

recipi addidit Pater Molin. *de instr. & iur. tom. 2. tractatu 2. disputat. 372. num. mibi 4. & disput. 390. num. 17. usque ad fin.* tamen iuri communi minime repugnare, imo ei & rationi naturali valde conueniens esse, adeoque illo etiam motu proprio, aut consuetudine sublati, in pactionem iuste deduci posse, aduersus Olannum, contrarium putantem, recte obseruat Ioannes Gutierrez *practic. quast. lib. 2. quast. 167. num. 1. vers. Sed in res*, cui accesserunt Pater Molina *di. disputat. 372. num. 4. vers. Virum autem*, Ludouic. Auendañ. *de censibus cap. 86. ex num. 6.* optime Ludouic. Cencius *cod. tractatu. 2. part. cap. 1. quast. 3. art. 4. ex num. 6. maxime num. 8. 10. & 12. & cap. 2. quast. 3. art. 2. ad num. 2. ad 6.* qui per totum illum artic. ac duos sequentes late materiam prosequitur, & exornat dominis censuum declarantibus se domum illam emere nolle, destinatum eius venditionem Ioannes Rodericus perfecit, & consummavit, domo ipsa cum onere censuum tradita Iohanni Catalan. Mortuo vero Stephano Gentili, prioris census fere tributis 20. ducatorum domino, relicta eius vxor D. Catherina Estupian anno 563. eundem censum Sebastiano Moreno, ipsius genero in partem dotis, sibi promissa cum filia Maria Gentili, per publicum instrumentum assignauit. Eodemque Sebastiano similiter ab hac luce lubtracto anno 574. decem filijs, quos ex Maria suscepit, heredibus relictis, mater eorum tuxit ab illo nominata, ipsorum nomine instrumenta, que retulimus, in iudicio protulit, eorumque virtute executionem petiit aduersus Ioannem Catalan. pro quingentis, & amplius regalibus reddituum decurforam, & per additionis sententiam obtinuit in domo illa, que publice sub hasta vendita, & addita cum Illephonso Gomez, qui eadem die, qua eius possessionem accepit, declarauit se domum non sibi sed D. Matie Gentili comparasse, eiusque proinde cessionem ipsi fecit, quam illa per plures annos possedit, ac deinde eius filius Ioannes Franciscus Moreno, cui in partitione bonorum census ille adindicatus est. Porro anno 591. ad quem vsque Ioannes Franciscus domum possedit, litem ei mouit Ferdinandus Lopez velat maritus Aloyxiz de los Rios, filix, & heredis Ioannis Catalan, vltimi domus emptoris, ac domini, super eius restitutione, & pensionum, tot annorum habitantium respondentium (quasi ipsius, ac matris possessio in causam pignoris tantum cedere deberet, ob detectam fraudem in supponendo emptorem, qui sibi emeret, ex proxima subsequenti cessione, & possessione detectam, iuxta l. & qui sub imagine 10. C. de distract. pign. l. 44. tit. 13. part. 5. cum traditis à D. Ant. Mencl. in l. 2. n. 31. C. de rescind. vend. Parlad. lib. 2. rer. quotid. cap. fin. s. p. 16. n. 8. Azened. in l. 19. tit. 21. lib. 4. non. compil. n. 126. & 127. Felic. rom. 1. de ce. sibi. lib. 1. c. 3. n. 10. vers. Nec ignoro, & melius ac distinctius rom. 2. cod. lib. c. n. 6.) quam quidem restitutionem per vltimam sententiam ita Ferdinandus obtinuit, vt pensionum refectio sibi fieret ad rationem 36. ducatorum in singulos annos, & ipse iniuncto Iohanni certam solueret quantitatem, que pro decursis redditibus, & impensis in domo factis illi debebatur, ac in posterum ei, & successoribus viginti illa ducata census perpetui quotannis penderet. Tandem cum anno 596. Gaditanam inuasissent cinitatem Angli, & inter plura alia edificia, memoratam domum funditus enertissent, itavt sola eius arca superesset, ac post multum temporis, nempe anno 626. in arce possessionem iudicialiter inductus esset Bernardus Puche, velut maritus D. Annæ del Rio filix, & heredis diæ Aloyxiz, que in domo illa successerat, postea anno 632. heredes Ioannis Francisci executionem aduersus eum postularunt pro decursis in eam vsque diem redditibus memorati census per-

petui 20. ducatorum, ab Illephon. Fernandez mercatore anno 552. atque ad eod octuaginta fere annis iam tranlaetis per publicum instrumentum recogniti, & a successoribus per vniformes, & continuatas praestationes ex causa eiusdem census factas, non minus differte probati, ac iudice iubente vt eidem Bernardo intimaretur, quod intra certum diem solueret sub executionis interminatione, intra eum ipse, & Philippus Blancus, cui paulo ante arcam ipsam ædificari ceptam (vulgo en alberca) velut liberam ab onere census venderat, comparuerunt dicentes, se ab executione liberos pronuntiandos, eod quod census ille iam extinctus esset, ob notoriam causam delationis adificij, super quo fuerat impositus, idque ita decrecente iudice, ab huiusmodi decreto heredes Ioannis Francisci Granatensem pronouerunt curiam; in qua licet primo ordinarij decretum per sententiam (vt moris est) reuocatum fuerit, executionisque mandatum pro decursis redditibus prolatum, obiectis exceptionibus ab decem dies, Regia I. praefixis referuatis, postea tandem in gradu applicationis re maturis discussis, confirmatum est, priore illa iudicij sententia reuocata, per ea omnia que hæcenus late probauimus; ex quibus constat, censum illum non esse in dubio reueruatium censendum, sed consignatum emptitium, valde vbiq; vltimatum; quod in proposito casu ex eo fit euidens, quod si referuatius foret, frustra Ioannes Rodericus domus emptor, eam rursus Iohanni Catalan venditurus, venditionem istam censuum dominis denunciasset, quod nisi in censu emphyteutico iure communi inspecto, vel consignatio, iuxta motum proprium Pij V. hac in parte Gadibus receptum, locum habere non poterat, & quicumque is census fuisset, tametsi tot annorum vniformibus, & continuatis reddituum solutionibus probatus, per subsecutam tamen extinctionem domus, siue superficiali eius, omnino extingueretur, instar vltis fructus, cui vterque census proprie quoad hoc æquiparatur, non pignori, nisi in genere quoad solam suppositionis similitudinem, vt supra late probatum est, & in seqq. Dissertat. latius declarabimus.

De renunciatione casuum fortuitorum, an & quando in censu liceat, & an generalis admittatur in contractibus, quidque comprehendat?

Rvsus (vt ad 4. principale argumentum redeamus) non magis virget altera eius confirmatio, inde sumpta, quod Catherina census debetrix, casibus fortuitis tam solitis, quam insolitis, in domo subingata contingentibus renouauerit, atque ita ob talem renunciationem periculum peremptionis domus ad eam pertinere deberit, ex iuribus in argument. adductis, quibus & aliis motus huiusmodi renunciationis pactum valere, & renouantem obligare ad soluendum redditus, domo ipsa fortuito casu collapsa, docent in terminis Felicianus ibi relatus, & in alijs locis, quorum meminimus *Dissertat. 28. num. 6.* quasi ex sententia Pauli Parisij, *consil. 75. num. 31. vol. 4.* Quia plane fallitur Felicianus, & quicumque alij sic sentientes, nec recte pro ea sententia citatur Parisius *vbi proxime*, cum limitatim fuerit locutus in renunciatione casus fortuiti, qui contingerit manente fundo ipso censito, contrarium aperte docens in renouatione quoad totalem interitum fundi, nempe eam non admitti, eod quod huiusmodi periculum ad emptorem census ex ipsa eius natura omnino pertinere debeat, iuxta notata ab Innoc. & alijs in capite, in ciuitate, de sur. quod

quod & ipsum pro constanti supponunt, ac verissimum esse fateantur, maxime stante motu proprio Pij V. Rotæ iudices *decis. 757. num. 3. 1. part. nouissimar. Ioan. Bolognetus consil. 31. num. 16. post med. vers. Solam autem*, Nauarr. *ad cap. si feneraueris, 14. q. 3. sub tract. de censib. num. 77. & gl. 5. sub numero 90.* Virgin. de Boctatis, & Thomas Boninignius *de censib. ille part. 1. num. 7. & 54.* hic verò cap. 7. num. 3. Pater Gregor. Savr. post Thesaur. casuum consil. in floribus *decis. lib. 3. tit. 10. decis. 14.* Pater Ludou. Molin. *de iust. & iure tom. 2. tract. 2. disput. 390. num. mibi 14. vers. Quare si census*, Pater Ioan. Azor. *instr. moral. part. 3. lib. 10. cap. 10. in fin. Sigilim. Scaccia de commercijs, §. 1. q. 1. n. 176. vers. Et hoc procedit*, Ludouic. Auendañ. (id amplians etiam censuum nominatim promissis in actu creationis census, quod etiam precepta re, non extinguitur obligatio soluendi censum, sed eo casu tenentur ipse domum reedificare, redditusque soluere) *de censibus, cap. 60. num. 11. iuncto num. 13. ad fin. vers. Quorum sententiam*, Ludou. Cenc. *cod. tractatu p. 2. cap. 1. q. 3. art. 3. à num. 7. & p. 3. cap. 1. q. 1. art. 1. n. 16. ac notari ego d. Dissertat. 28. n. 53.* Quinimo Pater Ludou. Molin. *d. n. 14. in princip. & Pat. Leonard. Læstius, eodem tract. lib. 2. cap. 22. num. 82.* putant neque casus fortuitos, circa fructus rei censite contingentes, renunciari posse; cuius contrarium ceteri nuper relati longè verius docuerunt, maxime Cencius *d. art. 3. numero 4. §. 11. iunctis per ipsum traditis part. 1. cap. 3. quast. 2. artic. 3. ex num. 6.*

Sed & renunciatio casus fortuiti circa rem ipsam censitam contingens, puta totalis peremptionis eius, quandoque infinebitur sub tali conditione, seu pacto, quod eo eueniente casu, atque ita domo ipsa diruta, teneatur censuarius eam reedificare, redditusque soluere, si videlicet eiusmodi renunciatio, eique adiecta conditio, vel pacto domum reedificandi, redditusque soluendi; iusto census pretio, quod ultra communem taxam habeat, compensetur, puta si illam in tertia, vel quarta parte excedat, aut simili iudicis arbitrio moderanda, quo casu pacto illa iusta erit, eiusque virtute ad reedificationem censuarius cogetur, & ad redditus ex domo ipsa reedificata soluendum; eum in eo esset ratio, ob quam tale pactum in huiusmodi censuali contractu regulariter non admittitur, quod nimirum is non alijs licitus sit, quam sub iusto, & à lege vel consuetudine ipsi taxato pretio, iuxta superius tradita *Dissertat. 28. num. 79. & 80.* id verò pretium, etiam alioqui iustum esset, minuatur per relatum pactum, vt ipse grauamen maximum adferens venditori, qui per rei censitatem interitum ipso iure ex natura contractus à censu obligatione liberaret, vt supra late probauimus, & vice versa pariter, emptori grauamen adferens, pretium à se datum auget, eiusdemque pretij pars censetur, l. fundi partem 79. illic: *Nam hoc ipsum, pretium fundi videtur, ff. de contrahend. empti.* quam in simili expendit, & explicat Auendañus *de censibus cap. 85. num. 1. vers. Sin verò, ac num. 3. & 9. & cap. 86. num. 5. & 9.* hæc etenim ratio plene cessat, cum grauamen illud domum collapsam reedificandi, ex eaque redditus soluendi, census venditori alatum per memoratum, pactum, quo pretium sibi pro censu datum minuitur, iusto eiusdem pretij supplemento, quod grauamini ipsi æqualeat, compenletur; quemadmodum in emphyteusi, ob modicam pensionem, que regulariter recto domino in dominij recognitionem soluitur, simile reedificandi pactum ab emphyteuta interpositum sustinetur in l. illic: *Super omnibus, vel etiam fortuitis casibus, Cod. de iure emphyt.* quanquam cum id natura contractus emphyteutici, etiam sub magna,

& fructibus correspondenti pensione celebrati, non repugnet, generaliter hoc etiam casu admittatur, vt voluerunt Speculator *titulo de emphyteusi, vers. 138.* sub num. 134. Bald. in d. l. 1. num. 13. *C. de iure emphyt. Valalc. de iur. emphyt. q. 27. num. 1. ad fin.* & in terminis ex ea ratione, licet non sic exornata præfatum pactum admitti in censu consignatio, præ pretio communem taxam excedente imposito, docuit Auendañ. *de censibus, cap. 60. num. 12.* sic intelligit D. Conarruiam *lib. 3. var. cap. 7. num. 5. vers. Primum etenim*, dum pro comperto habet, iuste & licite posse sub ea pactione annum redditum constitui super certis bonis, vt his preceptis, adhuc venditor teneatur redditum soluere; quasi is accipiendus sit de tali pacto appositio in censu, ultra communem taxam vendito; quo nihil certè alienas ab eius mente excogitari potest, tum quia generaliter loquitur, nulla pretij distinctione facta, tum etiam quia præsuppositum illud facit, vt inde colligat, obligationem que remanet, bonis ac rebus nominatis extinctis, non aliam esse, nec esse posse, quam personalem, super qua sola census constituitur, & confirmari posse ipse D. Prales varijs argumentis, quorum illud est primum, probare nititur, in quo vir ille doctissimus, etiam à nonnullis receptus, à ceteris frequentius merito exploratur, vt superius notauimus, *num. 51. & Dissertat. 28. num. 15. 16. & 74.* Quæ tamen limitatio propostæ dissertationis nostræ hypothesi non adaptatur, tum quia in ea census communem taxam non excedit, tum etiam quia renunciatio casuum fortuitorum, in domo censita contingentium, simplex fuit absque reedificandi pacto, quo casu minime valere potuit, quia illa penitus diruta, remaneret census sub sola personali obligatione, & generali accessoria aliorum bonorum, quod eius substantie repugnare sepe dictum est eo quod census, instar vltis fructus, super certo corpore consistere debet, quo sublato corrumpitur, tantumque censetur impositus super externa facie domus, non etiam super area, atque ita ad eam domo redacta, ipso iure finitur, quicquid aliam rationem confingat Lud. Cenc. inferius referendus, ac refulendus. Si autem in specie nostra renunciatio iusta fuisset, non ex eo vitaretur, quod nullum specialem casum expresserit, sed absoluta, & generalis fuerit omnium casuum fortuitorum; quæ in contractibus extraiudicialibus plane admittitur, l. iuris gentium 7. §. sed & si quis 15. vers. *Item si quis, ff. de pact. l. & Arisponi 39. ff. mand. l. si quis domum 9. §. si quis fundum (alias l. si quis fundum 10.) omisso supplemento gl. verb. præfaretur in fin. & l. item quarum 13. (alias 14.) §. si gentium, vers. Nisi periculum, ff. locati, lego qua fortuitis 6. in fin. neglecta quoque canillatione Glossæ, C. de pign. act. licet in iudicialibus conuentionibus secus sit, l. sed & si quis 4. §. quæsitum, ff. si quis cauit. vbi post gl. mag. circa fin. vers. Sed quid si dicat, notatur, differentie rationem tradentes inter contractus, & iudicia, Bart. & Ang. num. 3. Paul. Caltren. num. 4. ad fin. & num. 6. Lud. Rom. n. 74. & 8. Alex. à num. 11. ad 25. & ceteri magis communiter, quemadmodum testantur eos secuti Franciscus Anton. Natta *consil. 153. num. 11. tom. 11.* Franciscus Ripa *de peste cap. 1. num. 70.* Petrus Santerna *de affectu. & spo. 3. part. num. 73. vers. An autem*, Ant. Gom. *con. 2. var. cap. 3. num. 19. in princip. Gregor. Lop. in l. 3. gl. ult. tit. 2. & aperius in l. 4. gl. 4. per Text. ibi, tit. 3. in l. 8. quæ etiam fati probat, gloss. 6. & in l. 23. gl. 1. per eandem quoque Text. tit. 8. part. 3. Pinel. in l. 2. C. de rescind. vend. 1. part. cap. 3. num. 26. & 27. Ioannes Gutierrez, *de iuram. confirm. 1. p. cap. 24. num. 1. cum 3. seqq. Felician. de censib. lib. 1. cap. 4. num. 5. vers. Secunda quoque difficultas*, Matiençus in dialog. relator. 4. p.**

cap. 6. num. 3. Eman. Suar. inter communes opin. tom. 1. lib. 4. tit. 2. 3. de deposito. num. 13. Petr. Augut. Morla in empur. iur. tit. 10. de locato. quæst. 1. n. 20. D. Anton. Pichard. ad §. qui pro usu. num. 9. inst. de locat. & conductione. Andr. Gail. præf. obseruat. lib. 2. obseruat. 2. 3. num. 17. & 18. ac post alios Martinus Benechendorf. ad Seraph. de priuile. iuram. priuile. 106. num. 1. Bernard. Græu. præf. conclus. ad obseruationes Gailly lib. 2. conclus. 2. 3. confid. 4. num. 1. Hermosilla ad Greg. Lop. in dict. leg. 3. tit. 2. part. 5. gloss. 8. num. 3. nouissimè vir egregius, & eruditus D. Ioannes Baptista de la Rea, nolter olim in Granatenf. curia collega, in summo deinceps Dominica rei prætorio, nunc in supremo Castellæ consilio meritisissimus Regij filij patronus (cuius scripta doctissima hæctenus ad manus nostras non peruenierunt) disspat. 18. Granatenf. num. 21. in fin. quicquid plures non minus in contractibus, quam in iudicijs generalem casum fortuitorum renunciationem, saltem nisi aliqui specialiter enumerentur, aut nisi accedente iuramento, non admittant, vt videre est apud gloss. magn. verfic. Extra quero, & omnes in dict. §. quæstionem, varias antiquorum opinionones referentes, & hinc magis accedant Iason. numero 14. & 15. Ioann. Anton. Rubens numero 41. & 45. & Horolc. num. 5. ibi, Anton. Corletus de iur. priuile. 38. sub numero 59. inter tract. Doct. vol. mini 5. Seraphin. de priuile. iuram. priuile. 106. numero 1. Ioannes Franciscus à Bellacomba inter communes opinionones tom. 1. libro 4. tit. 13. de commodato, num. 6. Camillus Botell. in summa decif. tom. 1. tit. 60. de iuram. in genere. n. 287. & 288.

74 Sed illud multò minùs inter DD. constat, an contrahens, qui casibus fortuitis generaliter renunciat, siue simpliciter, & absolute, nullo alio adiecto, siue eo nominatim addito, vt in specie huius dissertationis additam est, quòd tam solitis, quam insolitis, cogitatis, & non cogitatis renunciet, etiam casibus nimis insolitis, & qui in mentem hominum verisimiliter non venient, renunciaffe videatur? vtroque namque casu in duas acies interpretes diuisi sunt. Negatiuè autem partis quoad primam casum absolute, & generalis renunciationis casum fortuitorum, quòd illa casus valde insolitos minimè comprehendat, antesignanus commendatur Bart. n. 3. in fine, verfic. Pvicumque dixi, in d. §. quæstionem, & in lege Scio 10. §. medico, in fin. ff. de ann. legat. arg. Text. in eod. §. medico, & in l. sifstulas 78. §. frumenta. ff. de contrab. n. empr. vbi & ipse Bart. notauit in primo sumuario, ac dixetat priùs Odofr. vt inferius notabimus, præfenscrat etiam Oldrad. conf. 266. num. 6. Cui sententia subfcribere penè innumeri, ex quorum fidelissima relatione, ac plurimorum ex ipsi testimonio, aded eam tam in scholis, quam in iudicijs receptam esse constat, vt vix vlla ala in toto inte receptor inueniatur, nempe Bald. in leg. falsus 19. n. 36. verfic. Et licet debitor, C. de furtis, & consil. 119. n. 1. verfic. In contrarium, lib. 1. conf. 145. num. 1. verfic. Terrio quia ille casus, & consil. 247. in fin. lib. 3. & consil. 236. numero 6. lib. 5. Alberic. in dict. §. frumenta, verfic. Item facit, Anton. Butr. in cap. 1. num. 18. verfic. Item huiusmodi clausula, ext. de commodato, Angel. conf. 176. Præmittendum, num. 2. verfic. Si quis ergo, Fulgof. n. 11. (quauis sentiens violari litteram dict. §. frumenta) Ial. num. 33. verfic. Quid tenendum, & Rubens n. 51. in d. §. quæstionem. idem Fulgof. conf. 193. factum super quo, dub. ult. idem etiam Ial. ad Christophorum Portinum in §. item in cui. n. 4. lit. C. verfic. Num tamen, inst. quib. mod. recontractibus oblig. Ioan. de Imola in leg. precia rerum 63. circa fin. verfic. Faci quod habetur, ff. ad leg. falcid. Alex. conf. 28. num. 10. verfic. Ergo dato, vol. 1. & consil. 107. num. 16. volum. 3. Bartholom. Socin. in

l. si ex toto 8. num. 7. de legat. 1. & consil. 123. circa præfentem, num. 11. & 12. vol. 4. Felinus in cap. sedes 15. num. 3. verfic. Bonus Text. ext. de rescript. & consil. 43. à num. 7. Petr. Philipp. Corneus conf. 23. n. 12. vol. 2. & consil. 12. num. 4. vol. 4. obique in verfic. Poreff etiam dicit, Andr. Barbatia conf. 21. num. 11. & 15. volum. 2. Paul. Patif. conf. 68. num. 24. vol. 1. Alciat. conf. 157. à num. 3. Marc. Anton. Natta conf. 21. num. 2. tom. 1. & consil. 256. num. 5. tom. 2. Cellus Hugo conf. 18. à num. 2. Francisc. Purpurat. conf. 366. num. 4. in dicto num. 30. & 31. vol. 2. Aug. Berol. conf. 177. num. 50. vol. 1. Hieron. Gratus conf. 94. n. 41. in fin. & num. 42. Aymon Crauet. conf. 95. num. 2. part. 1. & consil. 718. num. 13. part. 4. Roland. à Valle conf. 45. à num. 16. vol. 3. Menoch. conf. 27. n. 18. vol. 1. & consil. 167. num. 12. vol. 7. ac de arbitrar. lib. 2. casu 80. à num. 2. Mandeluc de Alba conf. 1. num. 5. Franciscus Beccius conf. 82. num. 11. & 12. vol. 1. Hippol. Riminald. conf. 67. à num. 40. vol. 6. Ioan. Cephalus conf. 58. num. 43. vol. 1. Francisc. Barfatus conf. 81. num. 6. tom. 1. Lancelo Gallia conf. 22. num. 11. conf. 23. à num. 18. & consil. 118. à num. 47. Ioan. Bapt. Coifa conf. 30. num. 12. Ioan. Petrus Surd. conf. 61. num. 65. vol. 1. & consil. 339. num. ult. vol. 3. Francisc. de Aponte conf. 138. num. 12. tom. 2. ex decilionarijs Franc. Marcus decif. Delphinali 62. num. 2. circa fin. verfic. Licet talis renunciat, & decif. 471. num. 19. part. 1. Iacobus Putens decif. 19. Rote Romana, tom. 3. Palcott. decif. 138. Mohedan. decif. 236. al. 5. sub tit. de locat. & Emil. Verall. decif. 96. part. 1. per totas, Afflic. decif. 150. n. 22. & ad eum Casar Vtillius ex num. 2. Marcus Anton. de Amatis decif. seu casu 141. num. 5. Hieron. Magon. decif. Florent. 67. num. 15. Anton. Gamma decif. Lufit. 349. num. 11. & ad eum Blasius Flores, alios congerens, Surd. decif. 326. num. 52. Stephanus Gratianus, discept. forens. tom. 1. cap. 195. à num. 7. Ioan. Aleoy. Riccius in collect. decif. p. 4. collect. 1085. verfic. Animaduertas tamen; ex cæteris, qui tractatus, communes opinionones, ac resolutiones scripserunt, Franciscus Ripa de peste cap. 1. de priuile. contrat. causa pest. à num. 97. Egid. Bossius in praxi, tit. de remiff. merced. conduct. num. 66. & tit. de remiff. merced. publican. num. 38. in fine, Sebalf. Medicis de casibus fortuiti. 1. part. quæst. 15. à num. 1. verfic. Respondeo, & de compensation. part. 1. q. 45. num. 12. tom. 2. Ant. Gomez var. resol. tom. 2. cap. 3. num. 19. Petrus Santerna de assencurat. 3. part. num. 72. & latius à num. 74. Hieron. Gigas de pensionibus, q. 66. num. 3. & 4. Petrus Nicollans Mocius de contrat. titulo, de locat. & conduct. cap. de accidentalibus locat. num. 51. Andr. Gaill. præf. obseruat. lib. 2. obseruat. 23. num. 18. verfic. An autem, Francisc. Viuius communis opinione, part. 2. opin. 59. Eman. Suar. & Laurent. Kirchou. inter communes opinionones tom. 1. lib. 24. tit. 23. de deposito, num. 15. Iosephus Ludou. inter ead. communes tom. 3. tit. de iure emphy. concl. vn. ampliat. 1. Aluar. Valalc. de iur. emphy. q. 27. n. 35. Ioan. Gutier. qui ab hac sententia non esse in praxi recedendum asserit, de iuram. confirm. 1. p. d. cap. 24. num. 6. circa finem, verfic. Sed in iudicando, Matienz. in dialog. Relator. 4. part. cap. 6. num. 5. Azeued. ad l. 2. ex num. 17. tit. 9. lib. 9. nona com. il. Vincent. Carocius de locato, & conducto, p. 4. tit. de casibus, q. 8. num. 3. cum seqq. Hieron. Ceuall. præf. quæst. tom. 2. q. 702. n. 1. & 2. & à num. 4. P. Molin. de iust. & iur. tom. 2. disp. 495. num. 20. P. Rebell. de oblig. inst. 2. p. lib. 14. q. 8. n. 18. Mantica de contrat. lib. 5. tit. 8. num. 3. Marius Antonin. Macratens. var. resol. lib. 2. resol. 26. ex n. 5. late Antoninus de Amato resol. 18. forens. ex n. 2. Aug. Barbof. in collect. ad Text. in cap. propter sterilitatem 3. n. 8. de locat. & conducto, Hermosilla ad Greg.

Gregor. Lop. in d. l. 3. tit. 2. part. 5. gl. 9. num. 6. qui adhuc nonnullos alios adferant, & in terminis nostris Ludouicus Anendañ. & Ludou. Cenc. de censibus ille cap. 60. n. 13. hic verò part. 2. cap. 1. q. 3. art. 3. num. 6. qui ferè omnes id ampliat, est generalis renunciatio casuum fortuitorum vallata sit iuramento, quippe quod regulariter naturam actus non mutat, sed tam sequitur, l. fin. Codice de non n. pecun. cum similibus. ¶ Contrariam tamen sententiam, quòd huiusmodi generalis renunciatio, etiam non iurata, casus nemum solitos, sed quomodocumque insolitos, & incogitatos comprehendat, inòd hos proprius quam illos, voluisse videtur Baldus in dicto §. quæstionem, 1. lectura, num. 22. quiniòd Bartolo ipsi imponere, dam sic loquitur Præfapposita opin. gl. quòd vultur renunciatio casuum fortuitorum, quæro virum intelligatur de casibus consuetis, an solummodo de casibus fortuitis, & inopinatis? dicit Bartolus, quòd est casus l. sifstulas, §. frumenta, quòd inestigitur solum de casibus impropris, &c. & cum Bartolus, in d. §. quæstionem, contrarium potius (vt vidimus) de insolitis docuerit per Textum in d. §. frumenta, videtur referendus Bald. ad eundem Bart. in eod. §. frumenta, in secundo sumuario, quòd ex eo, §. elicit, in hæc verba casus fortuitus intelligitur inopinatus, non ex consuetudine enoniens, aperteque id videtur contrarium primo, quòd in hunc modum concipit: Qui suscepit in se casum fortuitum, tenetur de casibus fortuitis committere contingentibus, que & ipsa contracta summaria ex eod. §. deduxerunt Odofredus ibi, & secundi summatij sententiam magis probat Baldus in dicto, §. quæstionem, & in l. licet 8. num. 5. vbi etiam Salyc. num. ult. verfic. Sin autem locator, C. de locato, eundemque sensum in effectu amplectitur idem Bald. in cap. cum olim 6. num. 10. extra de consuetud. & in cap. quoniam frequenter §. in princ. verfic. Præterea casus, ac n. 10. vt linc non locis. (atque ita videtur & ipse sibi contrarius in aliis locis supra commemoratis) & Alberticus in idem vitum prolapsus in d. l. Scio, §. medico. cap. de annuis legatis, qui Texti illi, quo Bartolus, etiam nititur; satisficit; eidem quoque sententia aduersus Bart. in d. §. quæstionem, & in primo sumuario dicti §. frumenta, accesserunt Ang. num. 3. circa mediana, verfic. Et intelligitur, Ludouicus Romanus, num. 9. & Alexand. num. 15. verfic. Sed Baldus, iuncto verfic. Tamen veriores, in d. §. quæstionem, idem Alexand. in l. pretia rerum 63. num. ult. in fin. ff. ad l. falcid. & consil. 97. à num. 1. verfic. Secundo respondeo, lib. 3. Imola sibi contrarius in cap. 1. num. 23. post med. verfic. Sed certe si bene ponderetur, ext. de commodato, Ioann. Crotus de Monteferrato in reper. cap. nauiganti, de usur. à num. 3. verfic. Sed Paulus, tom. 4. repetit. canon. Philipp. Dec. consil. 7. n. 6. ad fin. verfic. Quærit illa opinio, Ial. sibi etiam contrarius, inòd hanc sententiam magis communem vocans (in quo aperte fallitur) consil. 107. num. 7. volum. 1. Marcus Anton. Natta, sibi quoque parum constans, conf. 406. n. 17. verfic. Nec aliquid facit, tom. 2. Aymon Craueta, lectum itidem pugnant, tametsi dubius, nec aliquid firmans, consil. 294. num. 8. Circa medium, verfic. Iam quòd istud non videtur, p. 2. & in puncto iuris hanc esse verò sententiam profertur Pinel. in d. l. 2. Codice de resind. vend. 1. part. cap. 3. à numer. 30. Menchæa controu. vsufrequent. lib. 3. cap. 54. num. 6. Gutierrez, de iuram. confirmator. d. cap. 24. mon. 6. verfic. Sed certe, & verfic. Quid tenendum, D. Pichard. quanquam in subobscuro, in d. §. qui pro usu, num. 9. à verfic. Quod verum, inst. de locat. & conduct. Scaccia de commercijs, §. 1. q. 1. n. 24. in fin. Fachin. controuers. iur. lib. 1. cap. 86. à verfic. Contrarium tamen, latissime D. Ioann. del Castillo quorid. controu. tom. 3. cap. 3. à num. 83. & 87. Qui in hanc sententiam

potissimum dicuntur ex eodem illo, §. frumenta, queit Bartolus, & eius assecla pro se adferunt, qui hanc potius videtur manifestè probare, dum venditores, casus fortuiti periculum in se suscipiunt, ita deum actione ex empto ob casum in re vendita contingentem obligant, si ille sit insolitus, hæc enim eius, §. verba lunt, frumenta, que in herbis erant, cum vendidisset, dixisti te, si quid vis, aut tempestate factum esse, præstaturum; ea frumenta nunc corrupturunt, si immoderata fuerunt, & contra consuetudinem tempestat, agi tecum ex empto poterit. ¶ Sed adhuc ego priorem sententiam magis communem in princetio etiam iuris ex his, que mox dicam, longè veriorè iudico, in eoque §. non obscure probari, alio tamen sensu, quam quo Baldus in locis proximè relatis (magis Bartolus defendere volens, quam ei contradicere, si eius verba attentè ponderentur) & plurimi alij, maxime prioris sententia auctores, enim, §. induxerunt, ac cæteris apertius Iason in dicto, §. quæstionem, num. 33. post medium, verfic. Et credo, Cellus Hugo d. consil. 18. num. 2. verfic. Vnde dico, vt casus fortuitus is tantum proprie dicatur qui insolitus est, ob id que ibi desideretur, vltra consuetudinem euenisse casum illum nimium, vt ad eum tanquam fortuitum venditor ex pacto teneatur, quasi aliud sit, si casus esset insolitissimus, qui vel nunquam alias euenisset, vel rarissime, puta semel in mille annis, vt Bart. exemplificat, hyperbolice magis locutus, in dicto, §. medico, provt cum rectè intelligunt Alexand. d. consil. 107. num. 8. Mantie. de contrat. d. lib. 5. tit. 8. n. 6. non verò statim regulam, vt malè alij voluerunt, relati à Menoch. de arbitrar. lib. 2. casu 80. num. 7. Vincent. Carocio de locato part. 4. d. tit. de casibus, q. 9. n. 1. qui variis aliis reiectis opinionibus, verius esse concludunt, ille num. 8. & 9. hic verò num. 9. 10. & 11. huius rei inspeccionem, an & quando casus omnino insolitus censendus sit, iudicis arbitrio relinquendam fore, vt & fecere Iosephus Gutierrez, Azeuedus, & Ceuallus relati, ac recepti à D. Ioan. del Castillo d. cap. 3. num. 104. & Hermosilla ad Gregor. Lop. d. gloss. 8. num. 8. Quia hæc illius §. induccio ex eo in primis conuicit, quòd fallum sit, casum fortuitum non esse, nisi qui sit insolitus; nam casus fortuitus is proprie dicitur, qui nullo humano consilio, etiam diligentissimi hominis præuideri, aut vitari potnit, lege veram 11. alias 12. §. item non restituatur 4. & §. si locupletari §. verfic. Et quo facto, ff. de minoribus, lege si certo §. 8. quòd vero 4. & lege in rebus 18. in princip. ff. conuato 1. lege videamus 1. §. 1. ff. locati, lege 2. §. si eo tempore 7. ff. de administrat. rerum ad ciuit. pertinen. legi contractus 23. verfic. vlt. ff. de reg. iur. l. que fortuitus 6. C. de pignerat. act. & vltra ordinarios vbiqut ac plures ex supra relatis, adnotauit Mantica de consuet. vlt. volum. lib. 11. tit. 17. num. 3. quem ad hoc refert Scaccia vbi proximè, & ego quondam post alios oblectuani in enarrat. metho. dicta legis contrarios cap. 2. num. 11. ad fin. cui quidem casui minimè reupgnat, quòd sit solitus, cum & is præuideri nequeat, eo quòd an, & quando in re, qua de agitur, continget omnino incertum sit, quiniòd ferè omnia exempla casuum fortuitorum, que in dictis locis referuntur, generaliter pertinent ad casus solitos, siue plerumque euenientes, licet aliqui ex eis minus sint aliis soliti, vt dicitur in lege 22. illic, occisus que accisioffes, que non fuisse may accisioffreda de veur. tit. 8. part. 5. magis enim vel minus speciem nec mutat, legi fin. ff. de iundo instritio, cum similibus; & aduertit rectè Ioann. Gutier. d. cap. 24. num. 6. in fine, immeritè taxatus à D. Ioan. del Castillo d. cap. 3. num. 89. Nec contrarium enunci potest ex l. ex conducto 152. al. 16. §. si vis, verfic. Si qua tamen, iuncto verfic. Si vis

illic, si verò nihil extra consuetudinem acciderit, damnum coloni esse, ff. locati (quem Text. citare voluit D. Ioan. del Castillo d.c. 3. num. 88. dum citant l. ex locato, §. vis maior) ibi enim non omnis casus, circa fructus accidere solitus, damno coloni est, qui fortuiti casus periculum regulariter non subit, sed is tantum qui vel accidit circa fructus iam collectos, & perceptos, quorum dominus effectus est, l. si fructuarius 1. 3. ff. quib. mod. usus fruct. amitt. l. si seruus 61. §. locati, ff. de furt. adeoque & periculum subire debet, iuxta iuris reg. ex traditis sup. num. 11. puta si vinum coacuerit, iuxta primum exemplum quod proponitur in dicto vers. (al. §.) si qua tamen, vel si accidit circa pendentes fructus (quos in locatoris dominio manere constat ex dictis iuribus, & l. fructus pendentes 44. ff. de rei vend. l. Iulianus 13. §. si fructibus 10. ff. de aut. empri) euenit tamen solito ipsorum fructuum vitio, puta si rancis, hoc est frequentibus terræ vermiculis, aut innatis malis herbis segetes corruptæ sint, iuxta secundum exemplum dicti vers. Si qua tamen, adeoque merito is casus à nomine, & regula casus fortuiti excluditur, cum prauideri potuerit, & quasi negligentia coloni adscribi possit, qui rancis, vel herbis agrum non purgauerit, quomodo accipio Bartolum in d. §. si qua vitia, dum sequens ex eo elicit corollarium. Nota, quod licet remissio fiat propter sterilitatem, ut supra, vers. prox. non tamen fit propter visiofitatem fructuum, ut hic, cuius sententia, licet non loquendi modus, placet Anton. Fab. in rationali ad d. §. si vis, vers. Placet etiam, aperiuntque id docent Gotofr. ibi lit. C. in dictione si, vers. Tameris, & planè apud nos confirmat d. leg. 22. vers. Mas si perdidit el futo por su culpa, tit. 8. parti. 5. Rursus conuincitur præfata inductio d. §. frumenta, quia & si fortuitus casus non aliis proprie dici possit, quam qui esset insolitus, adhuc tamen ex eo quòd ibi casus fortuiti susceptio à venditore facta, intelligatur de insolito, quasi qui talis tantum proprie dicatur, non rectè deducitur quòd de nimium insolito non teneatur, cum sub nomine insoliti, & contra consuetudinem enuentis, is etiam intelligi possit, qui valde sit insolitus, siue rarissime contingens, imò intelligi potius debeat, vt mox audiemus. * Quapropter verior inductio d. §. frumenta, in eo est: quòd locator ibi non simpliciter casus fortuiti periculum in se suscepit, sed eius tantum, qui vi, aut tempestate accidisset, quæ verba in potissimo accepta significato, iuxta reg. l. 1. §. qui in perpetuum, ff. si ager veitig. vel emphyteut. per. significat magnam, & extraordinariam tempestatem vim, quæ & maior, ac diuina vis vocatur in l. si merces 25. §. vis maior, ff. locati, ad quam & si locator ibi, & in d. l. ex conducto, §. 11. non minus quam ad vim inuisionem, & omnem casum fortuitum, vltra vitium fructuum contingentem teneatur, vt diximus, at venditor, qui regulariter de nullo casu tenetur, non æquè adstrictus foret in d. §. frumenta, nisi ad eam se nominatum pacto adtinxisset, quod per argumentum ab speciali satis ex eo §. colligitur, dum ob id, quod ad insolitum se venditor obligauit, de insolito tantum, nempe cum niues, quæ segetes corruerunt, immoderate fuerunt, & contra tempestatem seu temporis consuetudinem, puta lapsò iam hyeme, quando eiusmodi niues minime sperabantur, cum teneri Text. ille statuit; non obscure demonstrans, aliud dicendum fore, si simpliciter se ad casum fortuitum venditor obligaret, quia vice versa de solito tantum teneretur, non etiam de valde insolito, & inuicissimè, de quo in generali sermone nemo in dubio videtur cogitasse, d. l. Scio 10. §. medico, ff. de ann. legat. reg. in generali 81. lib. 6. cum his quæ nos tradidimus dissertat. 8. n. 6. atque ita ex mente Alberici in d. §. frumenta, & in diuuario verbo semper, intellexit longè melius An-

ton. Rubens in repet. d. l. sed si quis, §. quæ situm, ff. si quis caus. num. 5. 1. vers. Qui rex. & si paulò post leniter recedat, confugione pro defensione Bart. ad litteræ emendationem, addita negatione in relato §. frumenta, ante verbum poteri, iuxta antiquam litteram, quam supponit; falsò quidem, cum ea nullibi reperitur, nec atenta questione stare valeat, vt aduersus eum notatur rectè Pinel. in d. l. 2. Cod. de rescind. 1. par. cap. 3. n. 31. in fin. & Valac. de iure emphyt. d. 9. 27. num. 35. vers. Unde deducitur, in fin. præcedentem verò in intellectum d. §. frumenta, multò apertius sentit Accurs. ibi, schol. penult. & vlt. cius vestigia Odofredus, & Bart. secuti sunt in primo summario, quod sumpto argu. ab speciali, siue à contrario sensu elucere, secundum verò fecerunt iuxta contrariam lecturam, cui tamen ipsi minime acquieuerunt, vt ibi venditor promittens se præstaturum quod vi, aut tempestate factum esset, censeatur in se lucere casum fortuitum, & eo nomine tantum intelligatur inopinatus, non verò ex consuetudine eueniens; quæ sanè lectura, & interpretatio, & si à nonioribus magis recepta, vt vidimus & ab Anton. Fab. in rationali ad eum §. ex hæctenus late traditis satis aperte conucllatur.

Nunc ad secundi casus art. transsumus expressius factæ renunciationis casum fortuitorum, nempe solitorum, & insolitorum, cogitorum, & non cogitorum, an ea casus valde insolitos, & omnino incogitatos comprehendat; in qua questione contrarie quoque interpretum sectæ reperiuntur; negatiuum namque quòd nec hæc illos complectatur docuerunt Alex. conf. 107. n. 16. vol. 3. Philip. Corn. conf. 23. num. 12. post med. vers. Et licet in illa susceptione lib. 22. & conf. 12. num. 5. circa fin. sub eod. vers. lib. 4. Aleiat. resp. 157. num. 7. Mandel. de Alba conf. 1. num. 5. vers. Que procedunt, Francisc. Bursat. conf. 81. num. 6. vers. Ac vti verissimam, Francisc. Becius conf. 82. n. 12. vers. Hinc etiam, som. 1. Surt. conf. 61. num. 6. vers. Que procedit, lib. 1. & conf. 339. num. vlt. vers. Vbi probant, lib. 3. Egid. Boffius in praxi, & de remiss. mercedis conductorum, num. 68. Ripa de peste cap. 1. de priuileg. contrarium causa pestis, num. 108. ver. Ita contrarium, Gutier. de iuram. confir. p. 1. cap. 24. n. 7. ver. Mios verior, Seraphin. de priuileg. iuram. priuileg. 106. num. 20. post medium, ver. Quamuis etiam, & ver. Puto igitur, Azeced. ad l. 2. tit. 9. lib. 9. nona compil. n. 25. Ceual. secundum hanc sententiam in Vallisoleto prætorio indicatum referens d. 9702. num. 4. Carot. d. tit. de locato, part. 4. tit. de casibus 9. §. n. 12. Gratian. discept. forens. som. 1. cap. 195. n. 8. & 10. Marius Anton. Maceratenis var. resol. lib. 2. resol. 26. a num. 6. ac post alios Ant. de Amato resol. 18. forens. num. 2. post med. ver. Etiam si de casibus, Aug. Barbol. in collect. ad Text. in cap. propter sterilitatem 3. de locato, num. 8. circa med. ver. Sic etiam si fuerit, Hermosill. ad Greg. Lop. in l. 3. tit. 2. p. 5. gl. 9. num. 9. Qui ex eo potissimum mouetur, quòd qua ratione renunciatum casum fortuitorum de solitis tantum ex veriore ac receptiore sententia intelligitur, eadem quoque renunciatio casum omnium, etiam insolitorum, & incogitorum, accipienda tantum erit de casu insolito, & incogitato à viro prudenti, non etiam à viro prudentissimo: & quia qua facillime quis inductus est ad renunciandum generaliter casibus fortuitis, induci etiam potuit ad renunciandum omnino insolitis, & inopinatis, argumento Textus in lege si quis dominum 9. §. 1. illic, quia hoc euenire posse prospicere debuit, ff. locati, iuncta l. qui in re 7. illic, hoc tamen anima fuit, vt vellet, quisquis sibi nascetur ex herede esse, ff. de testam. militis, & in l. labo 7. §. Seruius, illic, Equidem non arbitror, quemquam dicere, quòd non sentiret, ff. de suspens. leg. 11. Præterea hinc parit non parum adimplatur Textus in d. l. si solus, §. frumenta, iuxta in prioribus Rubci inductioem, vbi idem venditor de casu nimis insolito tenetur, quia ex pacificè modo constitit, se ad eum adtinxisse, quod in locatore, ita quoque in sui

verius docuerunt Ruin. conf. 149. num. 10. vol. 2. Patius conf. 68. num. 25. vol. 1. Ioan. de Nemizanis conf. 91. num. 23. ver. Quia respondeo, iuncto num. 5. Craneta conf. 294. num. 8. ver. Quinto respondeo, p. 2. & conf. 718. num. 14. ver. Cornei tamen dictum, p. 1. Ioan. Horolius in d. l. sed si quis, §. quæ situm, num. 6. ver. Nisi expressè, ff. si quis cautionibus, Pinel. secundum hanc sententiam in Lusitano Senatu indicatum referens, in l. 2. Codice de rescind. ven. p. 1. cap. 3. num. 35. ver. Ego contrarium, And. Gall. pract. cap. obseruat. lib. 2. obseruat. 23. n. 20. Ant. Fab. in Codice sui nominis, lib. 4. tit. 42. de locato, definit, 2. in fin. ver. Præferim verò, & tota de finit. 53. D. Ioan. del Castillo d. lib. 3. controuers. cap. 3. num. 106. ver. Item ex eo. Pro qua sententia illud præferim facit, quòd non modicum sit discrimen inter simplicem renunciationem casum fortuitorum, & expressam, tametsi in genere, casum etiam insolitorum, & incogitorum. Primi namque generis renunciatio intelligi iure potest, ac debet de casibus fortuitis, qui soliti plerumque sint, ac verisimiles non etiam de his, qui adèd sunt insoliti, vt verisimiliter cogitati non fuerint, iuxta superius resoluta. Quod procedit ex mente ferè omnium, quos retulimus, siue renunciatio indefinita tantum sit, siue etiam vniuersalis omnium casuum, quippe cui illa æquipollet, ex regula Textus in l. si ita relictum 43. & l. si pluribus 44. ff. de legat. 2. l. si plures 98. ff. de legat. 3. cum similibus. Nam & si vniuersalis sit potentior, & efficiat, vt vltra ordinarios vbi que, oblectauerunt Alexand. num. 75. Ioan. Bologn. n. 133. in fin. & Hippol. Rimin. a n. 619. in l. 1. ff. de officio eius, Philip. Corn. conf. 243. num. 4. ver. Nam vniuersalis, vol. 4. ac post alios Seraphin. de priuileg. iuram. priuileg. 106. num. 19. ad medium, ver. Nam maioris, cum his que de differentia indefinitæ, & vniuersalis orationis nos late tradidimus ad cap. 1. de officio ordin. 1. p. n. 158. adhuc dam insolitorum non meminit, eandem recipere interpretationem potest, vt de omnibus, alioqui tamen solitis, & qui verisimiliter sperari possunt, accipitur, ex his que superius diximus, & que in simili de suscipiente ob in omne periculum, vel promittente soluere omni exceptione remota, resoluunt Franc. Rip. d. tract. de peste cap. 11. num. 74. quidquid contrarium; & (quod mirandum magis est) eundem Rip. autoritate nixus, velut Ant. Fab. d. definit. 2. ver. Neque enim, facit & Textus in l. 4. illic, aut etiam rem familiarem inopinato fortuna inopetu amiserit, iuncto §. si, fin. legis præced. ff. vt in possessione, legat. quam in simili expendit Arnold. Ferron. ad consuetudin. Bardealeses, tit. 3. de locat. §. 2. ante med. ver. Ipse etiam. At verò renunciatio secundi generis, cum in solitos etiam, & incogitatos saltem in genere expresserit, non potest non illos, vt cumque incogitatos, comprehendere; nec enim præsumendum est, eum qui ita significanter locutus est, non animaduertisse, casus omnino insolitos, & incogitatos, ac præter omnem spem, & verisimilitudinem accidere potuisse, ad eoque ex vi tam exuberantis renunciationis, qua illorum saltem in genere (vt dictum est) meminit, se adstrictum manere, argumento Textus in lege si quis dominum 9. §. 1. illic, quia hoc euenire posse prospicere debuit, ff. locati, iuncta l. qui in re 7. illic, hoc tamen anima fuit, vt vellet, quisquis sibi nascetur ex herede esse, ff. de testam. militis, & in l. labo 7. §. Seruius, illic, Equidem non arbitror, quemquam dicere, quòd non sentiret, ff. de suspens. leg. 11. Præterea hinc parit non parum adimplatur Textus in d. l. si solus, §. frumenta, iuxta in prioribus Rubci inductioem, vbi idem venditor de casu nimis insolito tenetur, quia ex pacificè modo constitit, se ad eum adtinxisse, quod in locatore, ita quoque in sui

fanorem paciscente, probat elegans Textus in d. l. si quis dominum 9. Iulianus (alias l. si quis dominum 10.) ff. locati. Denique eidem sententia apud nos suffragatur d. l. 2. tit. 9. lib. 9. nona compilat. vbi vt constat, conductorem Regiorum vectigalium ob nullum casum, vticumque inolitissimum, pretij diminutionem petere posse, post relatos aliquos fortuitos casus, hæc adduntur verba: O por oira casu, o razon qualquier que sea, o ser pueda, mayor, o menor, o igual de faltar, pensada, o no pensada; nam quæ sequuntur verba in vers. Aunque digan y aleguen, maioris declarationis gratia adiecta sunt, quicquid contrarium ex eis colligat Azeced. ibi, num. 25. ver. Idque cum legiflator, Ex quibus planè, ni fallor, satisfactum est primo prioris sententiæ fundamento. Nec magis secundum officit, sumptum ex regula Textus in lege doli 19. ver. Dixerim est, & in vers. Idemque est, ff. de nonationibus, quia procedit renunciatio iuris, alicui ob eius imbecillitatem specialiter indulti, puta mulieri ne valide intercedat, & minori ne firmiter ex contractu obligetur, quin restitui possit; nam vt intercessio, vel obligatio ob imbecillitatem sexus, vel ætatis, inefficax est, & rescissioni obnoxia, sic & eadem ratione eiusdem iuris sibi competentis renunciatio regulariter, quemadmodum ex eo Textu notant Bartolus, num. 2. & 3. Angel. num. 6. & 7. & Imola numero 2. ibi, Franc. Arcet. in lege si quis cum aliter 36. num. 12. post medium, ver. Non obstat Textus, ff. de verb. oblig. lat. in l. 1. n. 11. ver. Quia respondeo, & in l. fin. §. item quæ situm (alias, idem que sit) n. 2. post medium, ver. Non obstat, ff. de cond. indub. Ant. Gomez. var. resol. tom. 2. cap. 13. num. 17. ver. Sed his non obstantibus, & ad eum Emmanuel Suar. lit. L. in fine Duar. 2. tomo commentar. in tit. ad S. C. Vellei, cap. 2. circa fin. in 6. casu, ver. Num tam facile, Vvelembach. in paratis. ad eundem tit. num. 9. Zanger. de exception. part. 3. cap. 11. n. 154. Olual. Hillig. ad Donellum lib. 12. comment. cap. 32. seu fin. lit. D. qui late explicant, & contraria remouent, quibus nonnulli in contrarium moti sunt. Quapropter tenetis est (vt iidem resoluunt) in renunciatioe iuris, non specialiter ob relatam fragilitatis causam, sed generaliter ex diuersa causa concessi, que indistinctè, ac pro libito cuius permixta est, non tantum post idem ipsi plenè quæsitum, si id sponte contemnat, nec eo vti velit, quomodo & minori permittitur, Text. sic intelligendus in lege si index circumuento 41. alias 42. ff. de minorib. provt cum rectè interpretatur Petr. Auguit. Morl. in empur. ltr. tit. 5. q. 1. num. 18. & mulieri intercedenti ac solenti, aut pro eo, pro quo intercessit, iudicium accipere paratæ, si Velleiani S. C. beneficio neutro casu iurari vellet, illo in non repetendo solutum, hoc verò in cauendo se exceptione S. C. non vlturam, iuxta iura sic accipienda in lege penultima, & fin. §. si mulier 4. ff. ad S. C. Velleian. cum vbi que notat. ab Ant. Fab. Duareno d. 6. casu, ver. Quod adducitur, Vvelembach. d. num. 11. ver. Nec responso, Zanger. d. cap. 11. num. 156. & Ant. Hering. de fideiuss. cap. 7. n. 469. sed etiam in iplo initio celebrati actus, ex quo ius quæritur, vt vltra iura superius, n. 7. post medium, relata, planè apparet ex l. pactum 46. ad finem, ff. de pactis l. si quis in conscribendo 29. C. cod. tit. & 50. C. de Episcop. & Cleric. Vno tamen calu prior sententia, qua renunciatioem casuum, etiam insolitorum, & incogitorum, ad nimis insolitos, & vltra omnem spem contingentes non extendit, locum habere potest, si ita renunciatus, iustè pretendat, præter voluntatem eius eam clausulam ita exuberantem fuisse adiectam, cum ipse simpliciter tantum casibus fortuitis renunciatum, nec de extraordinariis, & insolitis quoquomodo meminerit, aut senserit, idque